

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

L. A. GEELHOED

föredraget den 17 mars 2005¹

I — Inledning

1. Denna begäran om förhandsavgörande från Oberlandesgericht München avser begreppet delgivning på rätt sätt i den mening som avses i artikel 27.2 i Brysselkonventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område.²

II — Tillämpliga bestämmelser

A — Brysselkonventionen

2. Bestämmelserna i Brysselkonventionen om erkännande och verkställighet i en konventionsstat av domar som meddelats i en annan konventionsstat återfinns i avdelning III i konventionen (artiklarna 25–49).

3. I artikel 26 första och andra styckena i konventionen föreskrivs följande: "En dom som har meddelats i en konventionsstat skall erkännas i de andra konventionsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver anlitas. Om frågan om en dom skall erkännas eller inte är föremål för tvist, kan en part, som gör gällande att domen skall erkännas, genom att anlita det förfarande som föreskrivs i avsnitt 2 och 3 i denna avdelning, få fastställt att domen skall erkännas."

4. I artikel 27.2 i Brysselkonventionen föreskrivs att en dom inte skall erkännas "om det är en tredsdom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte på rätt sätt har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid för att kunna förbereda sitt svaromål."

5. I artikel IV i protokollet till Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"Domstolshandlingar och andra handlingar som upprättats i en konventionsstat och som skall delges någon i en annan konventionsstat skall översändas i enlighet med de

1 — Originalspråk: engelska.

2 — EGT C 27, 1998, s. 1.

konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna.

svaranden inte går i svaromål, skall domstolen självant förklara sig obehörig, såvida den inte är behörig enligt bestämmelserna i denna konvention.

Såvida inte den stat där delgivning skall äga rum genom en förklaring till generalsekretären vid Europeiska gemenskapernas råd motsätter sig detta, kan sådana handlingar också sändas från tjänsteman i den stat där handlingen har upprättats direkt till tjänsteman i den stat där mottagaren befinner sig. I sådant fall skall tjänstemannen i ursprungsstaten sända en kopia av handlingen till den tjänsteman i mottagarstaten som är behörig att överlämna den till mottagaren. Handlingen skall överlämnas på det sätt som föreskrivs i mottagarstatens lag. Överlämnandet skall bekräftas genom ett intyg som sänds direkt till tjänstemannen i ursprungsstaten.”

Domstolen skall låta handläggningen av målet vila till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att få del av stämningsansökan eller motsvarande handling i så god tid att han kunnat förbereda sitt svaromål eller att alla nödvändiga åtgärder för detta syfte har vidtagits.

6. Enligt artikel 65 i Brysselkonventionen utgör det protokoll som biläggs konventionen en integrerad del av denna.

I stället för bestämmelserna i föregående stycke gäller bestämmelserna i artikel 15 i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, om stämningsansökan eller underrättelse därom skall översändas till utlandet i enlighet med nämnda konvention.”

7. Slutligen är artikel 20 i Brysselkonventionen av betydelse i detta mål. Denna bestämmelse ingår i avsnitt 7 med rubriken ”Prövning av behörighetsfrågan och av frågan om målet kan tas upp”, som i sin tur ingår i avdelning II om domstolsbehörighet, och häri föreskrivs följande:

*B — Haagkonventionen om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (nedan kallad Haagkonventionen)*³

8. Haagkonventionen om delgivning i utlandet av handlingar, undertecknad den

”Om talan väcks vid en domstol i en konventionsstat mot en svarande som har hemvist i en annan konventionsstat, och

3 — Cmnd 3986, TS 50 (1969).

15 november 1965, har tillträtts av samtliga stater som har tillträtt Brysselkonventionen, med undantag av Österrike. Konventionen är tillämplig i alla sådana fall då en handling i mål eller ärende av civil eller kommersiell natur skall sändas utomlands för delgivning.⁴ I konventionen anges en huvudmetod för hur översändande av handlingar, som innebär att den myndighet eller tjänsteman som är behörig enligt lagen i den stat från vilken handlingen härrör översänder handlingen till ett "centralt organ" i den anmodade staten. Härvid föreskrivs följande i artikel 5 första och andra styckena i konventionen:

Utom i fall som avses under b) i första stycket får delgivning alltid ske genom att handlingen överlämnas till adressaten, om denne frivilligt tar emot den.

Om handlingen skall delges på sätt som sägs i första stycket, äger det centrala organet kräva, att den är avfattad på eller översatt till det officiella språket eller ett av de officiella språken i den anmodade staten.

"Det centrala organet i den anmodade staten delger eller låter delge handlingen

Den del av framställningen, som återger det huvudsakliga innehållet i delgivningshandling, överlämnas till adressaten."

a) antingen i en form som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning för delgivning av i denna stat upprättade handlingar med personer som är bosatta inom statens område,

9. I konventionen föreskrivs flera olika alternativa sätt för översändande, som till exempel på konsulär eller diplomatisk väg, med post eller genom tjänstemän eller andra behöriga personer i den mottagande medlemsstaten.⁵ Enligt konventionen får en stat invända mot att vissa av dessa alternativa sätt för översändande används.⁶

b) eller i en särskild form som begärts av sökanden, om icke denna är oförenlig med lagen i den anmodade staten.

5 — Artiklarna 8–10 i Haagkonventionen.

6 — Vid ratificeringen av konventionen förklarade den tyska regeringen att de delgivningssätt som anges i artikel 10 inte kunde användas i Tyskland. Dessa sätt är att översända handlingar i mål eller ärenden med post direkt till personer i utlandet, att tjänstemän eller andra behöriga personer i ursprungsstaten kan låta delge handlingar i mål eller ärenden genom tjänstemän eller andra behöriga personer i den stat där delgivning skall ske och att varje person som har ett intresse i ett rättsligt förfarande kan låta delge handlingar i mål eller ärenden omedelbart, genom tjänstemän eller andra behöriga personer i den stat där delgivning skall ske.

4 — Artikel 1.1 i Haagkonventionen.

10. Artiklarna 15 och 16 i Haagkonventionen syftar till att sammanjämka kärandens och svarandens respektive intressen. Dessa bestämmelser är avsedda att skydda svaranden vid inledningen av förfarandet och när en tredskodom har meddelats. I artikel 15 i Haagkonventionen, till vilken det hänvisas i artikel 20.3 i Brysselkonventionen, föreskrivs följande:

Fördragsslutande stat kan avge förklaring, att domstol utan hinder av bestämmelserna i första stycket får meddela avgörande även om bevis om delgivning icke mottagits, under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

- "När stämning eller motsvarande handling måste översändas till utlandet för delgivning enligt bestämmelserna i denna konvention och svaranden icke inställer sig, får saken ej avgöras, förrän det har konstaterats att
- a) handlingen delgivits i en form, som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning för delgivning av i denna stat upprättade handlingar med personer som är bosatta på statens område, eller
 - b) handlingen lämnats till svaranden eller i hans bostad på annat sätt som är tillåtet enligt denna konvention, och att delgivning enligt a) eller b) ägt rum i så god tid, att svaranden haft möjlighet att avge svaromål.
- a) handlingen har översänts på ett sätt, som föreskrivs i denna konvention,
- b) en tidsperiod, som domstolen i varje särskilt fall anser skälig, dock minst sex månader, har förflutit sedan handlingen avsändes,
- c) intet bevis av något slag har mottagits, trots att skäliga ansträngningar gjorts för att få ett sådant från behöriga myndigheter i den anmodade staten.
- Utan hinder av bestämmelserna i denna artikel får domstolen i brådskande fall besluta om interimistiska åtgärder."
- b) handlingen lämnats till svaranden eller i hans bostad på annat sätt som är tillåtet enligt denna konvention, och att delgivning enligt a) eller b) ägt rum i så god tid, att svaranden haft möjlighet att avge svaromål.
11. När stämning eller motsvarande handling måste översändas till utlandet för delgivning, krävs dessutom enligt artikel 16 i Haagkonventionen att konventionsstaterna

ändrar sina regler om tidsfrister för överklagande eller om upphävande av en dom för att kunna hantera en situation med en svarande som fått kännedom om handlingen först efter dagen för avgörandet.

myndigheten, oavsett om den faktiskt har nått mottagaren i utlandet eller inte.⁷

III — Faktiska omständigheter

C — Nationella bestämmelser

12. Enligt fransk rätt skall handlingar till personer bosatta i utlandet delges till den franska *parquet* (åklagarmyndigheten) genom en formell delgivningsmetod som kallas *signification* (artiklarna 683 och 684 i nouveau code de procédure civile, civilprocesslagen, nedan kallad NCPC), även om andra delgivningssätt som följer av fördrag också kan användas.

13. *Signification* sker genom att en *huissier de justice* (delgivningsman) lämnar två kopior av handlingen till åklagarmyndigheten, som stämplar originalet och skickar kopiorna vidare till justitieministeriet för översändande (artikel 685 NCPC). Delgivningsmannen skall samma dag som delgivningen till åklagarmyndigheten skedde eller senast följande arbetsdag skicka en bestyrkt kopia till mottagaren med rekommenderat brev (artikel 686 NCPC). Denna delgivningsmetod benämns *remise au parquet* och utgör en så kallad *signification interne fictive* (intern fiktiv delgivning), eftersom delgivning anses ha skett när delgivningsmannen har lämnat kopiorna av handlingen till åklagar-

14. Cour d'appel d'Amiens (Frankrike) fastställde i dom av den 8 september 2000 att bolaget Rockinger Spezialfabrik für Anhängererkupplungen GmbH & Co., med säte i München (Tyskland) (nedan kallat Rockinger), skulle förpliktas att till bolaget Scania Finance France, med säte i Angers (Frankrike) (nedan kallat Scania), betala ett belopp på 615 566,72 FRF. På ansökan av Scania beviljade Landgericht München verkställighet av denna dom, vilken delgavs Rockinger i vederbörlig ordning den 15 april 2002.

15. Rockinger överklagade till Oberlandesgericht München och yrkade att Landgerichts beslut angående verkställighet skulle upphävas. Som grund för överklagandet anförde Rockinger att stämningsansökan i det franska målet inte hade delgivits bolaget i vederbörlig ordning och att detta hade lett till en tredskodom mot bolaget. Delgivningen hade skett i enlighet med den franska metoden *remise au parquet*, som beskrivits i punkt 13 ovan. Trots att en tysk dom-

7 — Kommissionen har i sitt yttrande påpekat att möjligheten att delge genom "remise au parquet" även föreskrivs i belgisk, nederländsk och luxemburgsk rätt.

stolstjänstemän ("Rechtspfleger") hade överlämnat stämningsansökan till Rockinger, vägrade bolaget att ta emot handlingen på grund av att den inte hade översatts till tyska. Rockinger erhöll därefter stämningsansökan med post, och inte heller denna gång bifogades en översättning.

rande med stöd av artikel 23 i domstolens stadga.

IV — Bedömning

A — *Upptagande till sakprövning*

16. Oberlandesgericht München beslutade den 31 oktober 2003 att begära förhandsavgörande från EG-domstolen beträffande två frågor. Den första frågan har ställts för att få klarhet i huruvida artikel 27.2 i Brysselkonventionen och artikel IV första stycket i protokollet till denna konvention skall tolkas på så sätt att delgivning av en handling till en svarande med hemvist i en annan konventionsstat än ursprungsstaten endast kan ske i enlighet med de konventioner eller avtal som gäller mellan konventionsstaterna. Om den första frågan besvaras nekande, önskar Oberlandesgericht få klarhet i huruvida artikel 12 EG skall tolkas på så sätt att sådana nationella bestämmelser som de franska bestämmelserna om *remise au parquet* strider mot gemenskapsrätten.

18. Rockinger anser att begäran om förhandsavgörande i förevarande fall är meningslös och onödig av en rad anledningar. Bolaget har särskilt gjort gällande att de franska bestämmelserna innebär att delgivningsmetoderna i artikel 683 NCPC, å ena sidan, och delgivningsmetoderna i Haagkonventionen, å andra sidan, inte får tillämpas samtidigt. Rockinger anser att metoderna i Haagkonventionen ges företräde i fransk rätt. Eftersom Scania, enligt Rockingers uppfattning, inte följde bestämmelserna i Haagkonventionen om delgivning, borde den tyska domstolen ha avslagit ansökan om verkställighet enbart av detta skäl.

19. Jag finner inte detta resonemang övertygande. Det framgår av fast rättspraxis att det inte ankommer på EG-domstolen att bedöma de faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen eller att pröva skälen för den domstolens beslut att begära förhandsavgörande.⁸ Det är den nationella domstolens uppgift att tillämpa nationell rätt. Härav följer att begäran om förhandsavgörande skall tas upp till sakprövning.

17. Scania, Rockinger, den tyska, den franska och den österrikiska regeringen samt kommissionen har inkommit med skriftligt yt-

8 — Se exempelvis dom av den 15 december 1976 i mål 35/76, Simmenthal (REG 1976, s. 1871; svensk specialutgåva, volym 3, s. 233).

B — Den första tolkningsfrågan

20. Den första frågan har ställts för att få klarhet i huruvida artikel 27.2 i Brysselkonventionen och artikel IV första stycket i protokollet till denna konvention skall tolkas på så sätt att delgivning av en handling till en svarande med hemvist i utlandet endast kan ske i enlighet med de konventioner eller avtal som gäller mellan konventionsstaterna.

21. Som anförts ovan följer det av artikel 27.2 i Brysselkonventionen att en tredsdom inte skall erkännas i en annan konventionsstat om svaranden inte "på rätt sätt" har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid för att kunna förbereda sitt svaromål. Den första frågan har ställts för att få klarhet i hur man skall tolka uttrycket "[delgivits] på rätt sätt" (nedan kallat begreppet korrekt delgivning, om inget annat anges) i artikel 27.2, så som det preciseras i artikel IV i protokollet till konventionen.

22. Det kan inledningsvis konstateras att varken rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område⁹ eller rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av

den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur¹⁰ är tillämplig i förevarande fall, eftersom de relevanta faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen ägde rum innan dessa förordningar hade trätt i kraft.

23. Vid besvarandet av Oberlandesgerichts första fråga är det lämpligt att inleda med att undersöka de aktuella artiklarnas lydelse. Eftersom artikel 27.2 i Brysselkonventionen inte innehåller någon definition av begreppet korrekt delgivning är det uppenbart att lydelsen av artikel IV första stycket i protokollet till konventionen är av betydelse i detta avseende. Häri föreskrivs att "handlingar ... skall översändas i enlighet med de konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna".¹¹ Vid en naturlig tolkning av bestämmelsen är det svårt att se hur den borde tolkas så, att den medger att delgivning av handlingar genom översändande till utlandet sker med hjälp av andra metoder än dem som anges i de konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna.

¹⁰ — EGT L 160, s. 37.

¹¹ — Min kursivering. Se även den nederländska och den franska språkversionen av denna artikel ("De gerechtelijke en buitengerechterlijke stukken, opgemaakt op het grondgebied van een verdragsluitende staat, die medegedeeld of betekend moeten worden aan personen die zich op het grondgebied van een andere verdragsluitende staat bevinden, worden toegezonden op de wijze al is bepaald in tussen de verdragsluitende staten gesloten verdragen of overeenkomsten", "Les actes judiciaires et extrajudiciaires dressés sur le territoire d'un État contractant et qui doivent être notifiés ou signifiés à des personnes se trouvant sur le territoire d'un autre État contractant sont transmis selon les modes prévus par les conventions ou accords conclus entre les États contractants").

⁹ — EGT L 12, 2001, s. 1

24. Detta synsätt ligger dessutom i linje med konventionens allmänna systematik och överensstämmer med de syften som upphovsmännen till konventionen har ställt upp.

tillräcklig tid för att kunna förbereda sitt försvar.¹⁴ Som nämnts ovan, rör det förevarande målet hur det första villkoret skall tolkas.

25. Det står klart att syftet med artikel 27.2 är att skydda rätten till försvar genom att se till att svaranden vid tredskodom har haft möjlighet att försvara sig i den stat där domen meddelades. Bestämmelsen utgör i sig ett undantag från andan i avdelning III i Brysselkonventionen. Denna avdelning syftar enligt Jenardrapporten till att "så långt som möjligt underlätta fri rörlighet för domar".¹² Domstolen har således i domen i målet Klomps fastställt att syftet med artikel 27.2 i Brysselkonventionen är att "tillförsäkra att en dom inte erkänns eller verkställs med stöd av konventionen, om svaranden inte har getts möjlighet att försvara sig inför ursprungsdomstolen".¹³

27. Artikel 27.2 återspeglar, när det gäller erkännande av domar, den motsvarande bestämmelsen i avdelning II i konventionen om domstolsbehörighet, nämligen artikel 20. Denna artikel har ett liknande syfte som artikel 27.2, det vill säga att "vid tredska säkerställa att den domstol som avgör saken har behörighet och att svaranden skyddas så mycket som möjligt i det ursprungliga förfarandet"¹⁵ När det gäller de fall där stämningsansökan eller underrättelse därom skall översändas till utlandet, beaktas avvägningen mellan detta syfte och syftet att underlätta fri rörlighet för domar i artikel 20 tredje stycket, som innehåller de ovan nämnda villkoren i artikel 15 i Haagkonventionen.

26. För att säkerställa rätten till försvar måste Oberlandesgericht förvissa sig om att följande två villkor är uppfyllda: för det första att svaranden har delgetts "på ett riktigt sätt" och för det andra att svaranden har delgetts i

28. Syftet med att dessa garantier finns både när det gäller domstolsbehörighet och när det gäller erkännande och verkställighet bekräftades av domstolen i domen i målet Lancray. Domstolen framhöll att Brysselkonventionen inte innehåller en uttömmande definition av begreppet riktig delgivning, utan tillämpningen av detta begrepp bestäms av den lag som ursprungsdomstolen skall tillämpa, inbegripet internationella konventioner på området:

12 — Rapport om konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT C 59, 1979, s. 1), s. 42.

13 — Dom av den 16 juni 1981 i mål 166/80, Klomps (REG 1981, s. 1593), punkt 8.

14 — Domen i det i fotnot 13 nämnda målet Klomps, punkt 15.

15 — Jenardrapporten (ovan fotnot 12), s. 39.

"Brysselkonventionens bestämmelser syftar visserligen inte till att harmonisera de olika system för delgivning av domstolshandlingar till utlandet som är i kraft i medlemsstaterna. De syftar emellertid till att säkerställa att svarandens rättigheter skyddas på ett verkligt sätt. Det är i detta syfte som kontrollen av att stämningsansökan har delgetts på rätt sätt har anförtrotts både domstolen i ursprungsstaten och domstolen i den stat där verkställighet begärs. ... Brysselkonventionen innehåller inte några bestämmelser om vilken lag som är tillämplig på denna kontroll. Reglerna om delgivning av stämningsansökan tillhör förfarandet vid ursprungsdomstolen. Frågan huruvida denna delgivning har skett på rätt sätt kan därför endast avgöras enligt den lag som ursprungsdomstolen skall tillämpa, inbegripet internationella konventioner på området."¹⁶

29. Artikel IV i protokollet till Brysselkonventionen innebär ett avsteg från principen att frågan huruvida delgivning har skett "på rätt sätt" skall avgöras enligt lagen i ursprungsstaten, eftersom det häri delvis specificeras vilka sätt för översändande som är tillåtna när domstolshandlingar eller andra handlingar skall delges till personer i en annan konventionsstat. I denna artikel föreskrivs två sådana sätt för översändande. Det första sättet är, som angetts ovan, i enlighet med de konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna (artikel IV första stycket), och det andra sättet innebär att handlingarna översänds från tjänsteman i den stat där handlingen har upprättats direkt till tjänsteman i den stat där mottagaren befinner sig, såvida inte den stat där delgivning skall äga rum har motsatt sig detta

16 — Dom av den 3 juli 1990 i mål C-305/88, Lancray (REG 1990, s. I-2725), punkterna 28 och 29. Se även dom av den 15 juli 1982 i mål 228/81, Pendi Plastic Products (REG 1982, s. 2723), punkt 13.

genom en officiell förklaring (artikel IV andra stycket). Orden "kan ... också" i artikel IV andra stycket visar tydligt att det endast är dessa sätt för översändande som får användas.

30. Jag anser därför att systematiken i artikel IV och denna bestämmelses funktion skulle äventyras om den tolkades på så sätt att den inte är uttömmande, det vill säga att den innebär att andra sätt för översändande än dem som anges däri är tillåtna.¹⁷

31. Det kan tilläggas att detta inte betyder att artikel IV i protokollet till Brysselkonventionen innebär att endast sådana delgivningsmetoder som uttryckligen anges i detalj i konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna kan användas. Enligt min uppfattning står det klart att denna artikel innebär att alla delgivningsmetoder som är tillåtna enligt sådana konventioner och avtal kan användas, även om det däri inte i detalj beskrivs hur en metod fungerar.¹⁸ Detta medför att bestämmelsen även kan omfatta till exempel sådana "alternativa" metoder som dem som är tillåtna enligt artiklarna 8–10 i Haagkonventionen.

17 — Se även domen i målet Philips mot Symes [2002] 1 W.L.R., s. 853, där en engelsk domstol fastställde att delgivningen måste ske enligt de sätt som anges i artikel IV, när en kärende begär att handlingar skall delges från en konventionsstat till en svarande i en annan konventionsstat.

18 — Se även domen i målet Thierry Noirhomme mot David Walklater [1992] 1 Lloyd's Rep., där en engelsk domstol fastställde att det enligt artikel IV är tillåtet att använda alla de sätt att översända handlingar till utlandet som det hänvisas till i konventioner som rör översändande, och inte endast de sätt som specificeras i själva konventionerna.

32. Det ankommer på Oberlandesgericht att bedöma huruvida någon av de möjligheter som föreskrivs i artikel IV i protokollet till Brysselkonventionen är tillämplig i förevarande fall. I synnerhet är det inte EG-domstolens uppgift att bedöma huruvida det franska systemet för delgivning genom *remise au parquet* uppfyller kraven i Haagkonventionen, eller kraven i någon annan konvention som eventuellt är tillämplig. Det följer av protokollet om tolkningen av Brysselkonventionen att domstolens behörighet i detta avseende uttryckligen är begränsad till att tolka själva konventionen, det protokoll som fogats till konventionen och protokollet om tolkningen av konventionen.¹⁹

33. Den första frågan skall därför besvaras på följande sätt. Artikel 27.2 i Brysselkonventionen och artikel IV i protokollet till denna konvention innebär att domstolshandlingar och andra handlingar som upprättats i en konventionsstat och som skall delges någon i en annan konventionsstat skall översändas antingen 1) i enlighet med de konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna, såsom föreskrivs i artikel IV första stycket i protokollet till konventionen, eller 2) från tjänsteman i den stat där handlingen har upprättats direkt till tjänsteman i den stat där mottagaren befinner sig, såvida inte den stat där delgivning skall äga rum har motsatt sig detta genom en officiell förklaring, såsom föreskrivs i artikel IV andra stycket i protokollet till konventionen.

C — Den andra frågan

34. Oberlandesgericht har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida — om den första frågan besvaras nekande — artikel 12 EG skall tolkas på så sätt att sådana nationella bestämmelser som de franska bestämmelserna om *remise au parquet* strider mot gemenskapsrätten.

35. Mot bakgrund av svaret på den första frågan behöver den andra frågan inte besvaras. Det kan emellertid påpekas att det ligger i sakens natur att privaträttsliga tvister mellan parter i olika jurisdiktioner ger upphov till potentiella konflikter mellan kärandens och svarandens intressen. Det är till exempel i allmänhet så, att vardera parten har ett intresse av att förfarandet äger rum i hans egen jurisdiktion. Brysselkonventionens bestämmelser syftar genom själva sin natur till att göra en avvägning mellan dessa intressen. När det av den aktuella konventionsbestämmelsen tydligt framgår vilken avvägning som konventionens upphovsmän har avsett — som i det nu aktuella fallet — skulle bestämmelsens syfte och konventionens mål att främja enhetlighet och rätts-säkerhet undergrävas,²⁰ om bestämmelsen inte tillämpades närhelst denna avvägning skulle kunna medföra negativa konsekvenser för en part i det enskilda fallet.

19 — Protokollet om domstolens tolkning av Brysselkonventionen (konsoliderad version), EGT C 27, 1998, s. 28.

20 — Se exempelvis dom av den 11 augusti 1995 i mål C-432/93, SISRO (REG 1995, s. I-2269).

V — Förslag till avgörande

36. Jag anser därför att domstolen skall besvara de frågor som ställts av Oberlandesgericht på följande sätt:

Artikel 27.2 i Brysselkonventionen och artikel IV i protokollet till denna konvention innebär att domstolshandlingar och andra handlingar som upprättats i en konventionsstat och som skall delges någon i en annan konventionsstat skall översändas

- i enlighet med de konventioner och avtal som gäller mellan konventionsstaterna, såsom föreskrivs i artikel IV första stycket i protokollet till konventionen, eller

- från tjänsteman i den stat där handlingen har upprättats direkt till tjänsteman i den stat där mottagaren befinner sig, såvida inte den stat där delgivning skall äga rum har motsatt sig detta genom en officiell förklaring, såsom föreskrivs i artikel IV andra stycket i protokollet till konventionen.